

Prasība, kas celta 2008. gada 25. novembrī — Eiropas Kopienų Komisija/Francijas Republika

(Lieta C-512/08)

(2009/C 44/48)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — G. Rozet un E. Traversa)

Atbildētāja: Francijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka,

— atbilstoši Sociālā nodrošinājuma kodeksa R-332-4 pantam paredzot, ka ģimenes ārsta sniegto medicīnisko pakalpojumu, saistībā ar kuriem ir jāizmanto Sociālā nodrošinājuma kodeksa R-332-2 panta II sadaļā paredzētās medicīniskās ierīces, atmaksai ir jāsaņem iepriekšēja atļauja;

— Sociālā nodrošinājuma kodeksa R-332-4 pantā vai kādā citā Francijas tiesību normā neparedzot, ka pacientam, kurš apdrošināts Francijas sociālā nodrošinājuma sistēmā, ir iespējams piešķirt papildu atmaksu saskaņā ar 2001. gada 12. jūlija sprieduma lietā C-368/98 *Vanbraekel* u.c. 53. pantā paredzētajiem nosacījumiem;

Francijas Republika nav izpildījusi EK līguma 49. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija ir izvirzījusi divus iebildumus savas prasības atbalstam.

Ar savu pirmo izvirzīto iebildumu Komisija apstrīd atbildētājas ieviesto prasību, saskaņā ar kuru, lai saņemtu atsevišķu ar hospitalizācijas pakalpojumiem nesaistītu medicīnas pakalpojumu, kas saņemti citā dalībvalstī, atmaksu, ir jāsaņem iepriekšēja atļauja. Kaut arī šī prasība var būt pamatota, ja tā attiecas uz hospitalizācijas pakalpojumiem, sakarā ar to, ka ir vienlaicīgi jānodrošina gan līdzsvarotus un visiem pieejamus medicīniskos un hospitalizācijas pakalpojumus un ar to saistīto izmaksu kontroli, šī prasība ir nesamērīga attiecībā pret tādiem pakalpojumiem, kas nav saistīti ar hospitalizāciju. Vairāki faktori var ierobežot iepriekšējas atļaujas atcelšanas rezultātā iespējami pastāvošās finansiālās sekas, kā, piemēram, dalībvalstu iespēja noteikt apdrošināto personu nodrošinājuma seguma slimības gadījumā apmēru vai valsts noteikumus pabalstu saņemšanas jomā, ar nosacījumu, ka tie nav diskriminējoši un nerada šķērslus personu tiesībām uz brīvu pārvietošanos.

Ar savu otro izvirzīto iebildumu Komisija turklāt norāda uz to, ka Francijas tiesībās nav ietverts tāds tiesību noteikums, kas ļautu pacientam, kurš ir apdrošināts Francijas sociālā nodrošinājuma sistēmā, piešķirt papildu atmaksu saskaņā ar 2001. gada 12. jūlija sprieduma lietā C-368/98 *Vanbraekel* u.c. 53. pantā paredzētajiem nosacījumiem, t.i., tādu atmaksu, kas nosedz starpību attiecībā pret summu, uz kādu tam būtu tiesības, ja hospitalizācijas pakalpojumi būtu sniegti tā dzīvesvietas dalībvalstī. Līdz ar to pacienti, kas ir apdrošināti Francijas sociālā nodrošinājuma sistēmā, nevar pilnībā īstenot tās tiesības, kas tiem ir piešķirtas saskaņā ar EKL 49. pantu atbilstoši interpretācijai, ko Tiesa ir sniegusi saistībā ar šo tiesību normu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar *Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Beļģija) 2008. gada 26. novembra rīkojumu — Kriminālieta pret Vítor Manuel dos Santos Palhota, Mário de Moura Gonçalves, Fernando Luís das Neves Palhota, Termiso Lda*

(Lieta C-515/08)

(2009/C 44/49)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Openbaar Ministerie

Atbildētāji: Vítor Manuel dos Santos Palhota, Mário de Moura Gonçalves, Fernando Luís das Neves Palhota, Termiso Lda

Prejudiciālie jautājumi

Vai 2002. gada 5. marta Likuma 8. pants un 2002. gada 29. marta Karaļa noteikumu (Īstenošanas noteikumu) 3., 4. un 5. pants, paredzot pienākumu ārvalstu darba devējiem, kuri vēlas norīkot darbā darbiniekus, pirms tam sociālo tiesību aktu pārraudzības iestādei iesniegt paziņojumu par norīkošanu darbā un glabāt pie sevis dokumentus, kas pielīdzināmi Beļģijā piemērotam individuālam aprēķinam vai algas aprēķinam, tādējādi traucējot vai vismaz apgrūtinot piekļuvi Beļģijas darba tirgum, atbilst EKL 49. un 50. pantam?